

Brandon McYntire

Moja Andromeda

Brandon McYntire – Moja Andromeda

Moja Andromeda

Michalovce 2019
ISBN: 978-80-570-0853-8

Brandon McYntire – Moja Andromeda

Názov originálu: Moja Andromeda
Autor: Brandon McYntire
Vydavateľ: Branko Mateja (samovydavateľ)
Formát: PDF
Vydanie: Prvé
Počet strán: 26
Obrázok na obálke: Pixabay
Fotografia v knihe: ©Anna Marcinová
Michalovce 2019
ISBN: 978-80-570-0853-8

Zatiaľ vyšlo:

Únosy z hviezd – Bertrandov príbeh
Nádej a pád
Ostrov 2289
Island 2289 – anglická verzia
V meste Loist
Vesmír v tebe
Letisko
Park Kerta
Zóna X
Ergiho príbeh
Sieť
Deti Vihorlatu

©Brandon McYntire

Brandon McYntire – Moja Andromeda

Ak existuje život v hĺbkach vesmíru, sú tam bezpochyby aj rozumné vyspelé bytosti. Je možné, že sú podobné nám alebo my sme podobný im. Už ako dieťa som stále sníval o tom, že raz vo svojom živote stretnem bytosť z týchto svetov.

Ak existuješ niekde tam ďaleko za hranicami všetkého, čakám tu na teba!

Autor: Brandon McYntire

Lesná cesta bola pokrytá lístím hrajúcim všetkými farbami. Táto jeseň je naozaj nádherná. Chata sa skrýva medzi stromami. Už ju pomaly vidieť a nohy začínajú bolieť. Sme na ceste za oddychom a relaxom ešte pred blížiacou sa zimou. V diaľke medzi stromami sa nám už ukazuje prízemná drevená chata. Po jej pravej strane je drevený altánok a kozub. Sme štyria bývalí spolužiaci a spolužiačky zo strednej školy, ktorí dnes chcú pri kozube zaspomínať na staré dobré časy a na študentský život, ktorý je už cez 20 rokov minulosťou. Dnes sme všetci štyridsiatnici a každý z nás má založenú rodinu. Toto má byť stretnutie najlepšej partie zo školských čias. Viona má 41 rokov a má dve krásne dcéry v pubertálnom veku. Kiara má jedného syna ešte na základnej škole. David je doktorom na chirurgii a má šťastnú rodinu s jednou nástročnou dcérou. Ja som sa pred rokom rozviedol a momentálne žijem sám. Dnes chcem vypnúť a zabudnúť na starosti bežných dní. Chcem len spomínať na školské príbehy, ktoré sme spolu prežili počas toho radostného obdobia, plného prešľapov a prúserov všetkého druhu.

Došli sme do chaty a zložili si svoje veci. Na chvíľu sme si sadli a len tak sa pozerali do prázdna. Boli sme trochu unavení po namáhavej hrboľatej ceste cez les. Šliapali sme lesom dobré dve hodiny. Kiara povyberala veci z vakov a potriedila jedlo. David si zapálil cigaretu a pozeral do stropu. Ja som si sadol k oknu a začal som

filozofovať o nesmrteľnosti chrústa. Nikto si ma nevšimal, a preto som sa vrátil do reality a začal som plánovať:

„Počúvajte, vážení! Teraz nemusíme robiť nič. Budeme len tak sedieť a kecať. Otvoríme si jedno víno a budeme relaxovať. Dnes sa vykašleme na celý svet.“

Viona prikývla na návrh tohto plánu. Poskladali sme si kreslá do kruhu a do stredu sme položili okrúhly stolík s popolníkom navrchu. David je náruživý fajčiar už od školských čias. Jediný z nás.

Viona sa rozrečnila: „Navečer by sme mohli ísť von do altánku. Naložíme poriadne dreva do kozuba, až nám tam bude horúco. Môžeme sedieť vonku až do rána. Opečieme si klobásu a dáme si pivo.“ Všetci sme s jej návrhom súhlasili. Sediac oproti sebe v starých kreslách sme spomínali na výstrelky počas strednej školy. Vtedy bolo naozaj veselo. David ťahal jednu cigaretu za druhou. Nálada bola perfektná. Viona narobila na jeden tanier chlebíčky a otvorila Pepsi Colu. Zaspomínali sme na jednu našu profesorku, ktorá nám bola zároveň aj našou triednou učiteľkou.

„Chudera Jolana. Ale sme jej dali na škole riadne zabráť. Na konci štvrtého ročníka už bola celá šťastná, že končíme a ona už bude mať od nás navždy pokoj,“ rečnil som a rečnil... David si pripaľoval každých 15 minút cigaretu. Blížil sa večer.

Vzali sme jedlo a pitie do altánku a naložili sme drevo do kozuba. Ja som drevo zapálil. Keď sa kozub rozhorel, naozaj príjemne sálal, vydával zo seba teplo ako v lete. Upekli sme si klobásy a v kuse sme sa rozprávali. Rozpršalo sa, padal len slabý dážď, ale vytrvalý. Nám to však nevadilo, keďže sme boli pod strechou. Bola už asi polnoc. Kiara vypila z vína trochu viac, ako mala a stočila tému na svoje nepodarené manželstvo. Postupne každý priznal, že ani u neho to nie je všetko až také dokonalé. Každý má nejaké problémy. Viona sa ma spýtala, prečo som už rok po rozvoде stále sám.

„Viona, ja som zažil také sklamanie, že ak by som si mal ešte nájsť ženu do spoločného života, tak už len jedine mimozemšťanku. Pozemským ženám už neverím.“

Viona sa rozosmiala a doložila *grajciar*: „Tak ti prajem veľa úspechov v tejto oblasti.“

Vošiel som do chaty po vodu a všimol som si, že hodiny na stene zastali. Nevenoval som tomu veľmi pozornosť. Vrátil som sa do altánku. Kozub stále horel a pri stole sa práve rozoberala naša pracovná situácia a porovnávanie platov. Všetci už začali byť podlomení množstvom vína, ktoré popíjali. Noc bola celkom teplá a kozub hrial. Pri debatovaní sme neustále menili tému, preskakovali sme z jednej do druhej. Zrazu sa znenazdajky pri stole objavil malý pes a ňuchal okolo tanierov, na ktorých ešte boli zbytky pečenej klobásy. Hodil som mu ich na zem a malý pes sa do nich hltavo pustil, akoby

nejedol celý rok. Potom mi pooblizoval pravú ruku na znak poďakovania. Sadol si po mojej pravej strane a počúval naše problémy. Po dlhšej chvíli pes zastrihal ušami a uprel zrak smerom do lesa za našimi chrbtami. Niečo zavetril. Pozrel na mňa a znova do lesa. Postavil sa a pomaly sa blížil k stromom. Takisto som sa postavil a podišiel som za ním. Snažil som sa zaostriť zrak do tmavého lesa, no keďže som tam nič nevidel, pričupol som si vedľa psa a potľapkal som ho po šiji. Spýtal som sa ho, či on niečo zbadal. Pes zbystril svoju pozornosť a pomaly sa vybral vpred. Ja som šiel tesne za ním. Len čo sme obaja vošli medzi stromy, v diaľke som si všimol na zemi ležať malé fialové svetlo. Svietilo intenzívne. Vybrali sme sa za týmto svetlom, pes bežal predo mnou. Aspoň som sa cítil trochu bezpečne, hoci pes bol malej rasy. Všade navôkol bola neuveriteľná temnota, ktorú prerážalo len to malé fialové svetlo. Keď sme k nemu došli, pes začal vrčať a hneď bol pripravený na útok. Pozerali sme sa na tú fialovú svietiacu vec na zemi, chvíľu sme ju obchádzali zo všetkých strán, až som nabral odvahu, aby som ju zdvihol zo zeme. Bola to zvláštna krištáľová guľa, ktorá svietila veľmi silným fialovým svetlom. Obzeral som ju, rozmýšľal som, kde sa tu vzala. Zrazu som si všimol, že pes začal cúvať dozadu a jeho chvejúce sa nozdry boli jasným prejavom veľkého strachu. Nerozumel som tomu. A tak som sa aj ja pomaly vybral za cúvajúcim psom. Šiel som nejakú chvíľu, les bol nekonečný, malý pes sa mi stratil z dohľadu. Znervóznel som, ani svetlo

z kozuba stále nebolo vidieť. Pochopil som, že nie je všetko v poriadku. Zostal som sám v lese s týmto krištálom v ruke. Vyčítal som si, že som sa dal hlúpo zlákať malým psom a šiel som bezhlavo za ním. Skúmal som svoj zvláštny svietiaci objav, ktorý som stláčal v rukách. Znenazdajky, ani neviem, čo mi to napadlo, som si krištál len tak priložil na čelo. Okamžite som stratil vedomie...

Keď som precitol, uvedomil som si, že ležím na sklenenej dlážke. Nedokázal som sa pohnúť. Dlhú chvíľu som len sledoval očami svoje okolie. Okolo mňa prešla nejaká postava v akejsi fialovej kombinéze. Zrazu sa ku mne prihovorila: „Ako dlho sa ešte budeš váľať po zemi?“

Donútil som sa posadiť, ale ešte stále som cítil silné mravčenie po celom tele. Bol som niečím paralyzovaný. Poobzeral som sa opatrne okolo seba, ale niečo také som ešte v živote nevidel. Bol som v akomsi dome, ktorý bol celý postavený z nejakých krištáľov. Hral všetkými farbami. Oproti mne sedela v krištáľovom kresle mladá žena vo fialovej kombinéze a pohrávala sa s fialovým krištáľom, ktorý som našiel v lese s malým psom. Žena mala vlasy zlatej farby a bola štíhlejšej postavy. Odhadol som jej vek na zhruba 20 rokov. Len tak sedela, celkom uvoľnene a pozerala raz na krištál a raz na mňa.

„Kde to som? Ako som sa sem dostal?“ spýtal som sa neznámej ženy.

Položila krištál' na krištál'ový stôl pred seba a odvetila:

„Si tam, kde neexistuje čas. Dostal si sa sem preto, lebo som to chcela ja. Nechala som ti v lese tento krištál' a ty si ho zdvihol. Je to komunikátor. Má veľa funkcií. Keď si si ho priložil k čelu, dal si tým automaticky pokyn na návrat domov.“

Nerozumel som ničomu. „Ty si ma videla? Ja tu nie som doma!“ protestoval som. „Jedine ten krištál' je tu doma. A kde je ten malý pes? Žena sa uprene pozerala do krištálu a potom mi ho ukázala. Bolo v ňom vidieť malého psa, ako behá okolo stola. Videl som Vionu, Kiaru, Davida, ako sa bavia pri stole... Ani si nevšimli, že tam chýbam. Bol som v inom svete. Vo svete pre nás neznámom, v inej neznámej dimenzii.“

„Tak poď, ideme sa trochu prejsť,“ zavelila žena a podala mi ruku, aby mi pomohla vstať zo zeme. Poobzeral som si celý jej dom. Bolo to neuveriteľné, lebo celý bol postavený z krištál'ov. Takisto všetky veci v ňom boli z krištál'ov. Jednoducho krištál'ový dom. Vyšli sme von a tam to pokračovalo. Niečo také som ešte nevidel. Všade bolo všetko priezračné a krištál'ové. Akési veľké krištále nám prelietavali nad hlavou, niektoré pristávali a iné odlietali. Naozaj zvláštne prepravné mechanizmy. Vystupovali z nich a nastupovali do nich ľudia v rôznych

farebných kombinézach. Cesty a chodníky boli takisto priesračné. V diaľke sa vypínali neuveriteľne veľké špicaté krištále do výšky našich mrakodrapov. Bolo zjavné, že ide o akési mesto.

„Ako sa vlastne voláš?“ spýtal som sa tejto krásavice.

„Som Andromeda. A ty si Branko.“

„Odkiaľ to vieš?“ opýtal som sa trochu zaskočene a uprene som na ňu pozeral.

„Povedal mi to komunikátor, ten fialový krištál, ktorý si našiel v lese. Ja som zinscenovala celú situáciu tak, aby si sa dostal sem. A to si ani nevedel, ako sa krištál používa. Priložil si si ho na čelo, a presne tým spôsobom funguje presun. V tvojom prípade to bola náhoda. A teraz si tu pri mne.“

Celkom sa mi to všetko začínalo páčiť. Nad nami svietili dve slnká a bolo príjemne teplo.

„Ideme ti teraz hneď kúpiť novú kombinézu, lebo to smiešne oblečenie, ktoré máš na sebe, by len zbytočne priťahovalo pozornosť všetkých naokolo. Nechcem, aby si vyčnieval z radu.“

Andromeda vybrala z vrečka kombinézy malý krištál a položila ho na sklenenú zem. Kryštál svietil nazeleno. Nevedel som, čo to má znamenať. No po chvíli pred nami pristálo niečo ako krištáľové vznášadlo. Nastúpili sme a vzlietli sme. Celý let sme stáli a pozerali sa dole. Leteli

sme k veľkému svietiacemu mestu. Znova samé krištále a priezračné budovy a mrakodrapy. Pristáli sme na okraji akejsi fontány. Vystúpili sme a vznášadlo sa samo od seba vznieslo a letelo naspäť. Okolo nás pobehovali deti a po sklenených chodníkoch kráčalo možno milión ľudí. Bolo to naozaj veľké mesto. Vošli sme do priehľadnej nízkej budovy. Stála tam žena v žltej kombinéze. Za ňou na krištáľovej stene viseli rôzne kombinézy v rôznych veľkostiach. Andromeda ukázala na čiernu kombinézu mojej veľkosti. Lemovali ju po bokoch úzke biele pásy. Predavačka ju zvesila zo steny a položila na sklenený pult. Andromeda priložila dlaň na krištáľ, ktorý bol na pulte. Krištáľ na chvíľu sčernel. Potom vzala moju kombinézu a šli sme preč. Naozaj nerozumiem ničomu, čo sa tu deje!

„Andromeda, aký je vlastne rok? Podľa čoho meriate čas? Ako sa tu orientujete?“ vychrlil som na ňu niekoľko otázok.

„Čas? Načo by nám bol? U nás nie je žiadny čas. Nie sme na Zemi. Tu neexistuje nič, čo by nás ohraničovalo. Existujeme v nekonečne. Svet si tu môžeme vytvoriť taký, aký chceme. Krištáľ je základný stavebný prvok na tejto planéte. Využívame ho na všetko. Vlastne celá táto planéta je jedna veľká krištáľová guľa. Naša strava sa skladá zo všetkého, čo sa nachádza v mori.“

„Vy tu máte more? Chcel by som ho vidieť!“

„Dobre, Branko, najprv sa ideme najesť a potom ti splním tvoje želania.“

Vošli sme na krištáľové nádvorie, kde sedeli ľudia a jedli niečo zvláštne. Andromeda položila k sebe tri malé krištáľe. Zasvietili rôznymi farbami. Hneď nato sa k nášmu sklenenému stolu priblížil sklenený stolík. Boli v ňom na krištáľových podnosoch akési želatínové jedlá. Vybral som ich a položil na stôl. Vzal som sklenenú vidličku a začal som s ochutnávkou prvého červeného želatínového čuda. Jedol som tú želatínu a rozpoznať som v tom nejaké mäso. Nevedel som však presne určiť, čo je to za mäso. Poslednú želatínu žltej farby som zjedol s radosťou. Bola to v podstate čokoláda, taká, akú poznáme my na Zemi. Keď sme dojedli, Andromeda šla k hlavnému sklenenému pultu a priložila znova ruku na krištáľ tak, ako predtým v obchode. Potom sme prešli skleneným chodníkom k objektu, kde pristávali krištáľové vznášadlá. Nasadli sme hneď do prvého a vzniesli sme sa do výšky krištáľových budov. Boli sme riadne vysoko, ľudia dole boli ako mravce. Rýchlo sme sa vzdáľovali od veľkého mesta.

„Kam to letíme?“ spýtal som sa netrpezlivo po dlhej chvíli. Andromeda sa usmiala a ukázala rukou na horizont. Leteli sme ešte dosť dlho, až sa pod nami objavilo more. Na prvý pohľad také isté ako na Zemi, len na rozdiel od toho nášho v ňom namiesto rýb plávali krištáľe rôznych veľkostí. Narážali do seba a more následkom úderov

strašne rachotilo. Pristáli sme na brehu a vystúpili sme zo vznášadla. Pozrel som do diaľky a jediné, čo mi napadlo pri pohľade na túto krásu, bolo – diamantové more. Avšak nesmierny rachot, rozliehajúci sa všade okolo nás, bol neznesiteľný.

Andromeda podišla k vode a kývla na mňa. „Teraz sa prezleč do kombinézy a môžeš vojsť do vody. Keď budeš vo vode, vyber si niektorý z krištáľov. Môže to byť aj menší formát, nemusí byť veľký.“

Tak som aj urobil. Obliekol som sa do čiernej kombinézy. Napodiv v nej vôbec nebolo horúco. Vošiel som po pás do vody. Voda bola čistá a vôbec nebola studená. Všade vôkol mňa plávali rôzne krištále, ktoré hrali všetkými farbami. Siahol som rukou pod vodu a vybral som z nej prvý krištál, ktorý mi prišiel pod ruky. Chvíľu som ešte chodil po dne a sledoval som, či nezazriem niečo živé pod vodou, no nevidel som žiadne ryby ani žiadne živočích. Tie údajne žijú a plávajú ďaleko od brehu, pretože už dávno vycítili, že sú lovnou korisťou. Pozeral som sa okolo seba, bola to nádhera, akú si žiadny človek nevie ani predstaviť. Plávajúce diamanty boli všade, kam sa len človek pozrie. A koľko farieb vydávajú. Skutočné diamantové more a vlastne nám neznámy diamantový svet. Úžasné. Andromeda sa prechádzala po brehu a hádzala naspäť do mora krištále, ktoré voda vyhodila na breh. Nemohol som sa na tú nádheru vynadávať.

„Andromeda, to je naozaj nádhera, nikdy predtým som nič také nevidel. Kde to vlastne sme? Čo je to za svet? Aké meno má táto planéta?“

„Moja planéta je Kryston. Sme na opačnej strane vesmíru v galaxii X-270. Sme výhradným vývozcom krištáľov v našej galaxii. Sú všestranne využiteľné. Fialové majú magickú moc, čo si ty už zistil v lese. Žlté dokážu meniť prostredie podľa predstavy majiteľa. Zelené sú zdrojom pohonu, energie na lietajúce prostriedky a v podstate fungujú ako batérie. Cez deň sa všetky nabijú energiou zo slnka a sú použiteľné do všetkých prístrojov.“

Pozeral som sa s úžasom na Andromedu a uvažoval som nad jej výkladom.

„Hovoriš, že žlté dokážu meniť prostredie? Ako tomu mám rozumieť? Niečo také je vôbec možné?“

Andromeda si sadla na breh a pozerala sa do diaľky na diamantové more.

„Poradím ti. Vojdi do vody a skús nájsť žltý krištáľ. Potom, keď ho nájdeš, poletíme na iné miesto a uvidíš... Problém je len to, že žlté krištáľe sa nachádzajú dosť ďaleko od brehu. Sú hodne vzácne. Záleží na tom, ako vieš plávať. Ale keď sa posnažíš, tak ho určite nájdeš. Držím ti palce. Podišiel som teda bližšie k vode a pozeral som sa do diaľky. Pomaly som vošiel do vody po pás. Všade okolo mňa plávali krištáľe rôznych tvarov a farieb. No žltý krištáľ som nikde nevidel. Vnoril som sa hlbšie do

vody a začal som pomaly plávať medzi hromadou krištáľov. Je to fascinujúca kombinácia. Modrá čistá voda a hromada krištáľov na hladine. Ich nárazy do seba boli ohlušujúce. Krištáľová hladina. Bol som dosť ďaleko od brehu, a preto som spomalil tempo. Obzeral som sa všade okolo seba, ale žiadny žltý krištáľ som nevidel. Andromeda stále sedela na brehu. Zaostril som svoj zrak aj pod hladinu vody, na dne som zbadal niečo žlté. Tak som pochopil, že žlté krištále sú asi ťažšie ako ostatné a nachádzajú sa dne mora. Nezostávalo mi nič iné len sa ponoriť. Hĺbku som odhadol tak na dva metre. Zhlboka som sa nadýchol a ponoril som sa do vody plnej farieb. Doplával som na dno a rýchlo som schmatol žltú farbu. Keď som sa vynoril z mora, pozrel som sa do ľavej ruky. Bol to krásny žltý priehľadný krištáľ pyramídového tvaru. Hneď som začal plávať k brehu aj s krištáľom v ruke. Plával som dlhšiu chvíľu. Začal som byť unavený, už som si necítil ani ruky, ale doplával som z posledných síl k brehu. Andromeda na mňa uznanlivo pozerala.

„Obdivujem ťa, si vytrvalý. Ja by som sa na to neodvážila. Nikdy som neplávala tak ďaleko. A našiel si taký, aký sme chceli nájsť. Naozaj máš tento magický krištáľ!“

Nehybne som horeznačky ležal na brehu a pozeral sa do nebies. Ani som si nevšimol, že Andromeda sa niekam vzdialila. Posadil som sa a obzrel. Za mojím chrptom už bolo pristavené krištáľové vznášadlo. Andromeda sa oň

opierala a usmievala. V ruke som držal krištál' a pozrel som cezeň na Andromedu. Až teraz som si uvedomil, aká je v skutočnosti krásna. Nasadol som do vznášadla a obaja sme sa na seba zahľadeli. Vzniesli sme sa vysoko nad more a ja som sledoval tú nádheru pod nami. Niečo také pozemšťan nemá šancu vidieť. Jedine žeby si poňho prišla nejaká Andromeda – tak, ako prišla po mňa. Leteli sme dlho a dlho sme na seba hľadeli.

„Vieš, Andromeda, veľmi sa mi páčiš. Čím som si vyslúžil to všetko? Prečo si prišla po mňa?“

Andromeda sa stále usmievala, no nepovedala ani slovo. Pozrel som sa dole a uvidel som akýsi ostrov zo žltých krištáľov. Niektoré boli naozaj veľmi vysoké aj stovky metrov. Keď sme pristáli na ostrove, dosť neisto som vyšiel zo vznášadla. Zadával som sa dohora na žlté krištále ohromnej výšky, na ich vrcholy sa ani nedalo dovidieť. Andromeda ma vzala za ruku a spoločne sme vošli do najväčšieho krištáľu na ostrove. Bol dutý a svietil nažlto na široko-d'aleko.

„Kde to sme?“ spýtal som sa neisto a tisonúc Andromede ruku.

„Sme tam, kde sa plnia všetky sny. Tvoj žltý krištál' ti splní akýkoľvek sen, ktorý by si chcel uskutočniť.“

Na chvíľu som uvažoval. Zacnelo sa mi za mojimi spolužiakmi a za nezabudnuteľnými chvíľami, ktoré by som chcel tráviť s nimi.

„Povedz mi, Branko, chceš, aby som v tom sne bola s tebou alebo tam chceš byť sám? Musíš sa rozhodnúť.“

Vzala môj žltý krištál' a dala si ho do dlane. Ukázala mi obidve dlane. V jednej dlani držala fialový a v druhej žltý krištál'. Nerozumel som tomu, udivene som sa na ňu pozrel a spýtal sa:

„Prečo mi dávaš obidva? Čo to všetko znamená?“

„Znamená to, že jeden ti splní sen, aký si zaželaš, a druhý ti umožní vrátiť sa späť. Veď vieš, ako sa používajú. Musíš sa rozhodnúť, ponúkam ti seba a svoj svet. Čo si vyberieš, Branko? Pochopím akékoľvek tvoje rozhodnutie.“

Objal som Andromedu a objímali sme sa navzájom v náručí. Hlavou mi prebehlo len jediné. Už by som chcel byť doma. Tento svet je veľmi zvláštny, nádherný, ale mne je mi veľmi smutno za blízkymi ľuďmi... pochopil som, že sa chcem vrátiť.

„Prepáč mi, Andromeda, je mi s tebou veľmi dobre a som ti vďačný za všetko, čo si mi ukázala. No ja by som tu asi nedokázal žiť. Chýba mi môj domov. Je to pre mňa ťažké rozhodnutie, ale ja sa vrátim tam, kde som doma. No vždy budem na teba spomínať.“

Pobožkal som ju na ústa a Andromeda zosmutnela.

„Nuž urob tak, ako si sa rozhodol, teraz zober fialový krištál' a daj si ho do vrečka svojej kombinézy. Vezmi žltý

krištál', predstav si najprv miesto, kde by si chcel byť, potom ho zovri obidvoma dlaňami a zavri oči.“

Spravil som tak, ako mi Andromeda radila. Keď som zovrel do dlaní žltý krištál'...

Ležal som na zemi a znova som bol paralyzovaný. Trvalo mi dlhú chvíľu, kým som sa posadil. Bola tma. Keď som postupne zaostřil zrak, uvidel som všade okolo seba stromy. Bol som v lese. V diaľke som počul zaštekánie psa. Ďaleko v tme bolo vidieť svetlo. Pomaly som sa rozhybal a pobral som sa smerom k svetlu. Keď som došiel dostatočne blízko, začul som aj vravu. Áno, boli to moji spolužiaci. Keď ma osvetlilo svetlo z kozuba, všimol som si, že som oblečený v čiernej kombinéze. Vložil som ruku do vrecka, mal som v ňom fialový krištál'. Vošiel som do altánku, všetci sa bavili, akoby sa nič nestalo. David mal už viac vypité, Viona bola celá uplakaná, keďže s Kiarou rozoberala svoje životné nešťastie. Nikto si ani nevšimol, že som sa objavil. Malý pes sa hostil na zbytkoch klobás a všetkého, čo mu nahádzali na zem. Sadol som si k stolu a v tom ma zaregistroval David. Spýtal sa ma, kde som bol. Odvetil som mu, že som bol len neďaleko, šiel za malým psom, lebo zaňuchal čosi v lese. Podľa nasledujúceho rozhovoru s Davidom, aj keď mal vypité, vyšlo najavo, že som nebol preč dlhšie ako 5 minút. To je neskutočné. Ako je to možné? Ved' som prežil s Andromedou toľko krásnych

chvíľ. Kiara ma ponúkla opečenou klobásou. Všetko tu bežalo tak, akoby som nikam neodišiel. Pri jedení opečenej dobrotu som spomínal na všetko, čo mi Andromeda hovorila. Na krajinu, v ktorej neexistuje čas. Na magické krištále. Žltý plní sny a fialový zabezpečuje návrat. Všetko sa mi v mysli miešalo. Snažil som sa to všetko potlačiť, hodiť bokom... začal som sa baviť so spolužiakmi o tom, čo sme kedysi vystrájali. Kiara s Vionou dostali konečne veselšiu náladu a prestali rozoberať nekonečné drámy. Bavili sme sa až do svtania. Potom sme všetci šli spať. Kombinézu som nechal na sebe, zrejme mala aj termovlastnosti a ktovieaké ešte funkcie. Zaspal som strašne unavený a odplával som do ríše snov...

Prišla krutá zima a s ňou aj samé sklamania. Prestalo sa mi dariť v pracovnej oblasti. Nevyšiel mi ani jeden vzťah, ktorý som začal. Nasledujúci rok mi priniesol samé nešťastie a nevydarené pokusy uspieť v akomkoľvek smere.

Bol veľmi studený január, vonku praskali ľady. Zišiel som dolu na prízemie, aby som zo schránky vybral poštu. Samé upomienky platieb... to je strašné! Šiel som na poštu všetko vyplatiť. Cestou späť sa mi zdal môj život taký prázdny a nezmyselný, že sa mi až odnechcelo žiť. Stále spomínam na Andromedu. Spoznal som svet, v ktorom nie sú žiadne problémy a žiadne dlhy. Bola v ňom aj nádherná

žena, ktorá mi dala na výber, no a ja som si vybral toto. Čo ma tu vlastne drží?! Je puto k domovu také silné, aj keď je tu človek sám a v samých problémoch, z ktorých niet úniku? Niekedy som, žiaľ, neskutočne neistý a spravím aj nesprávne rozhodnutie. Prešiel február a nič sa nemenilo. Nič nenapredovalo k lepšiemu. V televízii samé násilie, politici, ktorí sa hádajú, hlasní susedia nad nami a opilci ktorí nevedia ani trafiť domov, pod naším vchodom. Duchaprázdný svet plný nešťastia. Pozerám von oknom, ako vietor ohýba stromy a ako túlavé psy vyžierajú zbytky zo sídliskových smetiakov. Pomyslel som si, čo teraz robí Andromeda? Už druhý rok držím fialový krištál v tajnosti v plechovej krabičke vo svojej skrini. Nikdy som ju neotvoril. Zsvätil som ju navždy minulosti. Ale tento bezútešný svet ma začína tlačiť do kúta pochybností a strachu z toho, čo bude ďalej. Možno ten krištál je niečo ako výhra v lotérii, no ja ho neviem využiť. Koľko ľudí by pre niečo také bolo schopných urobiť hocičo. A ja ho držím dole v skrini. Na druhý deň som sa vybral po návštevách mojej rodiny a všetkých známych, s ktorými mám najbližší vzťah. Boli prekvapení, prečo som sa objavil z ničoho nič vo dverách. S každým som prehodil pár viet, ako si každého vážim a podobne. Nakoniec som sa vrátil domov zhruba o pol jedenástej. Bol som unavený a ľahol som si spať. Noc bola dlhá a vôbec som nemohol spať. Prehadzoval som sa z jednej strany na druhú. Nad ránom som si sadol na posteľ a rozmýšľal som. Otvoril som skriňu a v spodnej policičke

som hľadal svoju čiernu kombinézu. Bola tam. Pomaly som ju vytiahol zo skrine. Bola v stopercentnom stave tak, ako keď som si ju prvýkrát obliekol. Sadol som si k oknu a sledoval som ten ranný uponáhľaný svet, ktorý ani sám nevie, prečo sa ponáhľa. Začal som upratovať celý byt. Spravil som poriadok a zapol svoj počítač. Poslal som e-mail svojim príbuzným. Stálo v ňom iba toto: *klúče od bytu sú pod rohožkou.*

Postavil som sa pred zrkadlo a obliekol som si kombinézu. Siahol som do skrine po to najcennejšie. Vybral som z krabičky fialový krištál'. Držal som ho v pravej ruke. Svietil stále fialovou farbou. Bol nádherný. Pre mňa znamenal návrat. Návrat za mojou vesmírnou láskou. Dal som ho do vrečka a vyšiel som z bytu a kľúče som dal pod rohožku. Šiel som dolu schodmi a v hlave som mal úplne jasno. Už som nebol ani v neistote, ani v pochybnostiach. Bol som stopercentne presvedčený, že konám správne.

Tento bezútešný svet plný neistoty a samoty. Svet odporných lží a falše medzi ľuďmi. Intrigy a nenávisti jeden voči druhému. Umelo vyvolané vojny po celom svete a ich obeť. Genocídy. Chudoba a bohatstvo. Prebytok všetkého a hladomor. Prepadnutia a krádeže. Prírodné katastrofy a hromada ľudí bez domova. Pýcha a pád. Ľudské nešťastia a straty. Už som rozhodnutý a nikto ma nezastaví. Vyšiel som z vchodu a pomaly som kráčal po chodníku smerom do mesta. Všade bolo veľa

uponáhľaných ľudí. Šiel som medzi nimi, ale postupne som pridával do kroku. Pocítil som veľkú energiu, ktorá ma hnala vpred. Uvedomil som si, že už bežím krížom cez naše mesto. Nikoho som nevnímal. Len som bežal a bežal. Pochopil som, že odchod musím vykonať tam, kde ma nikto nebude vidieť. Bežal som smerom do lesoparku na konci mesta. Bežal som cez najväčšiu križovatku v našom meste. Autá brzdili a trúbili na mňa. Už som nič nevnímal. Mal som pred sebou jediný cieľ.

Videl som pred sebou stromy a medzi nimi starý chodník. Vbehol som do parku a bežal som do jeho stredu. Potom som sa zastavil. Obzrel som sa okolo seba, no nikde nebolo nikoho vidieť. V miernom predklone som sa vydýchaval a len som civel pred seba.

Opúšťam tento svet. Možno nikomu nebudem chýbať. Už je najvyšší čas. Siahol som do vrecka a vybral som fialový krištál. Pozrel som sa dohora ku korunám stromov. Nabral som silu na poslednú vetu alebo skôr jedno meno. Z celej sily som skričal na celý park: „Andromedáááááááá!“

Zavrel som oči a priložil som si fialový krištál na čelo. Okamžite som stratil vedomie...

Brandon McYntire – Moja Andromeda

AUTOR:

Milý čitateľ. Teším sa veľkému záujmu o moje poviedky, ktoré sú dostupné na stiahnutie na stránke www.1000knih.sk a takisto aj na anglickej stránke www.payhip.com. No určite by sa našli aj na iných stránkach, o ktorých už ani ja nemám prehľad. Toto je moje tretie dielo, ktoré ponúkam na stiahnutie zdarma bez akéhokoľvek zisku. Môžeš moju poviedku zdieľať pomocou linku všade, kde to je možné. Môžeš ju posielat' svojim priateľom e-mailom alebo iným médium.

Prosím, zdieľaj link na stiahnutie tejto poviedky na svojich stránkach, Facebooku... Posledná poviedka s názvom Siet' presiahla počet stiahnutí 1 000 a sťahuje sa stále viac a viac. Verím, že ešte napíšem diela, ktoré ťa vtiahnu do deja a donútia ťa uvažovať tak, ako to bežne nerobíme. Ja stále verím, že existuje svet, ktorý my ľudia nevidíme. A na tomto pilieri sa začala moja tvorba. Píšem tieto diela pre radosť z toho, že dokážem tvoriť. Pochádzam z mesta Michalovce a snažím sa dobyť svet svojimi poviedkami. Ak sa ti moja tvorba páči, môžeš ma podporiť hoci len malým darom na číslo účtu, ktoré uvádzam pod textom. Tieto dary použijem na svoju tvorbu. Všetky tieto poviedky vydávam len na vlastné náklady. Vopred ti ďakujem za tvoj záujem o moje poviedky, budem sa snažiť napísať príbeh, ktorý spozná celý svet.

Brandon McYntire

Mbank

IBAN: SK6083605207004205981947,

SWIFT (BIC) kód: BREXSKBX

To som ja a za mnou je Vinné jazero. Moje oblíbené miesto.

Moja Andromeda

Kdesi tam ďaleko za horizontom poznania, v nekonečnom vesmíre existuje svet, aký si nedokážeme predstaviť ani v tých najväčších fantáziách. Svet, ktorý nepozná zlo ani nenávisť a s tým spojené problémy. Svet, aký my ľudstvo poznáme. Bytosti žijúce v tomto svete sledujú naše každodenné činnosti a občas sa rozhodnú nás navštíviť. Sú nám podobné a nedajú sa rozoznať od nás samotných. Tento príbeh ponúka pohľad a predstavu o tom, čo by sme spravili a ako by sme sa zachovali pri stretnutí s takouto bytosťou. Nerozhodnosť je našou vlastnosťou od narodenia. Ak by sme dostali na výber život, ktorý sa nikdy nekončí, každý z nás by sa rozhodol ináč. Záležalo by na tom, ktorá miska váh by bola ťažšia. V každom človeku je takáto pomyselná váha, ktorá sa prevažuje – na šťastie a nešťastie. Keď hlavný hrdina tohto príbehu vysloví meno Andromeda, bude to jeho posledné rozhodnutie, ktoré sa už nikdy nebude dať zmeniť. Vitajte na opačnej strane nám známeho vesmíru.

